

Ѡ иꙗ́вавшемса Ѡ потопленїа морскагѡ.

Піишше Вікентїй въ зерцалѣ Історїи, плавале по морє то шоклоннищы, и шле ко сватїй градъ Іерусалимъ, ѡвсобриласе гїміа та и влєла много вода внѣтре, и не возможили да ѡ иꙗ́датъ. Видѣлз гїмїаджіа та корраблю погібель, пѣснэлз шайка въ морє то, и ѡнѣз влѣзнэлз съ єдногò владыка, и дрѣги когати. Я єдинъ ѡ нїхъ паднэлз въ морє то, и се оудавиллз: кога се напòлнила шайка та, рєклз владыка та на тіа, що са были въ гїміа та: да ни прòстите шратїа, защо не мòже да ви помòгнеме, амї да се исповѣдате єдинъ дрѣги, да ви прòсти Госпòдь грѣховєте. Така сторїли и се оупрòстиле полмеждѣси, и сїчки те се иꙗ́виле, що были въ гїлмїа та, а владыка та и дрѣгитє съ нєго плакале и ссе молїле Бòгѡ, да се спасатъ тѣхнитє дѣши: пòсслѣ глѣдали по морє то, и видѣли че иꙗ́зали (ѡ морє то) гòлѣви, и летѣли на некò то, и познàлли защо са на тіа дѣшитє, що се оудавили въ гїлмїа та, и се радѣвали и жàлили, защо и ѡни не оумрєли съ тѣхъ, и дошли на крайатъ, и видѣли немнàданѡ нїханъ дрѣгаръ, кòй то кєше се оудавиллз въ морє то: кога слахїлз ѡ кораблата, видѣли го и се зачѣдили, и пытали го, каквò иꙗ́лѣз на ѡ морє то, а ѡнъ рєклз: когà то паднàхъ въ морє то, молїхсе на Богомàтерь, да ми помòгне, обкàче се мòлєхъ съ тєпла вѣра безъ сѣмнєнїє. И таккà що скòрѡ помàга, найдєсе предъ мєне, и тòлчàсєз ме иꙗ́ди на край, и сїчки те прослãвили Бòга, и прєсвãтãа Богорòдица.